

VỀ NHỮNG BÀI THƠ CỦA NỮU

Con đường chạy tới một ngõ hẻm. Trời vừa mới xong một trận mưa. Mùi đất ẩm bốc lên cùng với mùi gỗ mục, dăm bào, bùn lệt bệt theo chúng tôi vào nhà.

Tôi đến đó lần đầu, nhà một người bạn. Căn nhà ở đường Nguyễn Biểu, chỗ cắt vào đường Trần Hưng Đạo, Sài Gòn.

Mấy chục năm trước.

Gần bốn chục năm. Năm 1967 gì đó. Nhưng phải là khoảng thời gian ấy.

Căn nhà bên trong đầy bóng tối, chỉ lờ mờ chút ánh sáng. Trên mặt chiếc bàn nhỏ là mấy cuốn sách. Tôi cầm lên xem những cái bìa sách, thì một tập giấy in ronéo rơi xuống. Tập giấy được đóng lại theo chiều dọc, là một tập thơ.

Tôi nghĩ ngay, lại một tập thơ học trò lãng mạn thi văn đoàn ...

Tôi thấy cái tên rất lạ. Cái tên ấy đến bây giờ cũng vẫn là cái tên lạ.

Tôi lật nhanh mấy trang . Lục bát, bảy chữ, năm chữ.

Trong tập giấy in ronéo ấy, tôi nhớ được hai câu:

Còn em là cụm mây trời

Chất chiu đá núi ru tôi muộn màng ...

Một bài thơ tình. Người viết mấy câu thơ ấy là em của Diễm. Vậy thì tuổi tác của người viết chỉ mười mấy.

Mười mấy mà làm lục bát như thế sao?

Tôi không đọc được hết tập thơ ronéo đó.

Tôi không bao giờ gặp tác giả mãi cho tới hơn hai chục năm sau , ở một nơi rất xa căn nhà ở con đường nhỏ ấy, một nơi không thể nào tưởng ra có ngày chúng tôi gặp nhau.

Nguyễn Minh Nữ, người viết những câu lục bát tôi mang theo suốt bao nhiêu năm.

Không nghĩ sẽ gặp Nữ, cũng như tôi đã không nghĩ sẽ có lúc đọc được hết tập thơ ronéo đó.

Chuyện gặp lại đó, khó khăn và nhiều lần là những giả thiết. Như giả thiết gặp lại một người bạn cũ:

Thí dụ chỉ là thí dụ thôi

Bất ngờ từ một chốn xa xôi

Người xưa về trước thềm năm cũ

Sáng khoái thơ vang một góc trời

Sau cái lần gặp lại tưởng như không bao giờ có ấy, tôi được đọc lại những bài thơ cũ của Nữ và luôn cả một số thơ mới.

Ở giữa tim người là sóng đập

Dồn từng tiếc nhớ xuống trang thơ

Đọc những bài thơ của Nguyễn Minh Nữ, tôi bàng hoàng vì những bài thơ ấy.

Xin cho tôi gửi một lời

Tới người xa, cuối chân trời ngày xưa

Đã lâu lắm tôi không đọc được những lục bát như thế.

Đau sót, tái tê.

Thứ ngôn ngữ trong những bài thơ viết gần đây có những lúc cổ điển, có những khi giản dị bất ngờ:

Nâng tách chè thơm buổi sớm mai

Dáng người như một vệt sương phai

Lẫn vào hương thoảng trầm hương cũ
Lẫn cả hương đêm lúc rạng ngày
Những bài thơ đọc được của Nữ cùng một lúc mang cái không khí cổ điển ấy, nhưng lại cũng rất mới đã tạo thành cái giản dị ân cần và rất bình thường...
Em về đó, gửi một lời, rất nhẹ
Cho từng gốc cây, bờ vách trên đường
Cho gió cho mây bốn phương tám hướng
Là giữ cho ta một đoá vô thường
Sẽ nhắc nhớ em giữa bờ sinh tử...
Tôi rất yêu những đoạn thơ tình của Nữ. Đọc nó để thấy lại một lúc mình cũng đã có lần:
Về ngồi đây cạnh nhau thôi
Mà nghe rộng suốt một đời cho nhau...
Đọc và nghĩ tại sao mình đã không viết những câu như thế.
Và đó cũng có thể là ý nghĩ của nhiều người khi đọc tập thơ này.
Tôi bỗng thấy như trở lại được cái buổi chiều mưa hôm ấy ở Sài Gòn thời còn trẻ của chúng tôi.

Bùi Bảo Trúc
tháng 10 năm 2006

Mênh mông trời Bất Bạt,

Nguyễn Minh Nữ

Bất bạt ngừng ngay giấc ngủ ngày
Yên Kỳ ngàn mộ mở vòng tay
Đón tên phiêu bạt bao năm cũ
Mềm lòng quay lại cố hương đây.

Thấp nén nhanh thom ở giữa đời
Nghe lòng thương nhớ đã trùng khơi
Xa trong cõi khác người quay lại
Rộng lượng Ba Vi , mây trắng trôi.

Muôn khóc lên cho nhẹ ngậm ngùi
Xin quỳ để thấy xót xa nguôi
Ai xui chim Việt về Nam nhi
Bốn chục năm trường nhận lẽ đời.

Nắng mới triều dương trời đã tối.
Chồi chưa đủ lá đã phong ba
Lưu thân đi những phương xa lạ
Tiếp mạch thư hương, giữ nếp nhà.

Muôn dặm thiết tha hồn lữ thứ
Nồng nàn hương sắc Thủy tiên xưa
Trước mộ tâm dâng lời khẩn nguyện
Nổi dòng, xin nổi lại dòng thơ.

Sơn Tây, Sơn Tây mưa lê thê
Đời sao hứa được lúc ta về
Gói cả núi đồi vào ký ức
Ta nhớ, và Sơn Tây nhớ nghe.

Tách chè thơm buổi sớm mai.

Nâng tách chè thơm buổi sớm mai
Dáng người như một vệt sương phai
Lẫn vào hương thoảng trầm hương cũ
Lẫn cả hương đêm lúc rạng ngày.

Là lúc thời gian đọng giữa chừng
Không gian dường cũng rất mông lung
Mẹ nổi bây giờ cùng quá khứ
Và gửi tương lai một tác lòng

Con quần trong chăn, đã dậy rồi
Nhưng nằm mở mắt ngắm xa xôi
Quanh con như lớp tơ mềm óng
Chỉ thờ mà ngân tiếng nhạc vời

Thấp thoáng hương bay cuốn bệ thờ
Ánh mắt Cha nhìn như ánh thơ
Con thấy Mẹ nâng tay tách nước
Nghe rung động suốt cõi mơ hồ

Thinh lặng giữa đôi bờ hư thực
Hương chè mạn lục thoảng qua môi
Hắt hiu một bóng soi trên vách
Mà khay vẫn có tách song đôi.

Những sớm mai kia, có chẳng nhiều
Mẹ già bạc tóc với cô liêu
Con thì phiêu bạt theo năm tháng
Đắng lười tê môi với sớm chiều.

Đời con rồi ghé vào hưng phế
Đã biết bao nhiêu cuộc đời đời

Tĩnh tâm chỉ có khi ngồi lại
Sớm mai nhớ Mẹ, tách chè thôi.

Sớm mai bên Mẹ tách chè thôi
Tâm nhẹ nhàng theo dáng mẹ ngồi.

Mai Khúc.

Bát ngát áo ai bay
Rung động hồn phôi phai
Chuyến đò sông năm đó
Rào rạt sóng khuya nay

Em chia tay Đại học
Chân chim lạ bước đời
Chiến trường tan bom đạn
Anh về hồn tả tôi.

Chập chờn nắng kình mới
Buông tay ngược nhìn trời
Lao đao dòng định mệnh
Chết chiu chút tình thôi.

Thầm thì lời tâm huyết
Nghe hạnh phúc mơ hồ
Sau dấu đời chao đảo
Còn đắm đuối tình mơ

Qua tán lá bồi hồi
Trần lưng đời bĩ cực
Thao thức nằm giữa ngực
Hoài thai mộng tỉnh khôi.

Hạnh Phúc.

Bởi hạnh phúc ở trong tay kẻ muốn
Cho nên ta nín thở năm chờ
Gió bạt ngàn sương đổ mây đưa
Đời diễm tuyệt có không không có.
Ta đã sống một thời lầm lỡ
Với Đam mê, Thách đố, Hiềm nghi
Thắng bại, và được mất nhiều khi
Ngồi mà nghĩ, mây trời cuộn cuộn

Hạnh phúc ở trong tay kẻ muốn
Nên ta về, thường trú nơi ta.

Lời ghi trên đá.

Tôi đến đây từ một tình cờ
Và sẽ ra đi rất bất ngờ
Ký thác chút tình vào vĩnh cửu
Ghi trên hòn đá cuội vu vơ
Đã có hàng triệu lời như thế
Nhật nhòa khắp những bãi hoang vu.

Tôi đến đây và ghi dấu đây
Biết trước chỉ trong một phút giây
Cái vô cùng của rất vô cùng đó
Xóa sạch đi bằng cơn gió bay
Tôi làm gì được, làm sao được
Khi thật lòng trân trọng lúc này

Chấn chấn ngày sau tôi trở lại
Vẫn trên bờ cũ, chỗ này đây
Làm lại những điều làm trước đó
Rồi hân hoan chờ đợi gió tung bay.
Giăng võng nói đôi bờ Nhật Nguyệt
Đong đưa Sinh Tử cõi riêng này.

Nguyễn Minh Nữ